

ע"פ 2690/16 - א ל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2690/16

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: א ל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיון חוזר בבקשה להפסקת ריצוי עונש מאסר בפועל

תאריך הישיבה: י"ח בכסלו התשע"ח (6.12.2017)

בשם המבקש: עו"ד ששי גז; עו"ד עידן שני

בשם המשיבה: עו"ד אבי וסטרמן

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בבקשה להפסקת ריצוי עונש מאסר בפועל בן 6 שנים וחצי שהוטל על המבקש על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל) ביום 25.2.2016, וזאת עד להכרעה בערעור שהוגש על ידי המבקש.

2. בחודש אפריל 2014 הוגש כתב אישום נגד המבקש ואחרים, המייחס להם שורת עבירות שבוצעו כחלק ממעורבותם בפעילותו של הנאשם 1, איתן חייא (להלן: חייא). ביום 21.7.2014 הורה בית משפט קמא על מעצר המבקש עד תום ההליכים. בתום הליך הוכחות, הורשע המבקש בשלושה אישומים (מתוך ה-5 שיוחסו לו בכתב האישום), בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע; סחיטה בכוח בצוותא שהביאה לידי מעשה; היזק בחומר נפיץ בצוותא תוך סיכון חיי אדם; סחיטה באיומים שלא הביאה לידי מעשה; פריצה לבניין שאינו מקום מגורים במטרה לגנוב; וגניבה. כאמור, בגזר הדין בעניינו של המבקש, הוטל עליו עונש מאסר בפועל של 6 שנים וחצי, שתחילתו ביום מעצרו 17.3.2014.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין, ובצדו בקשה להפסקת ריצוי מאסרו ושחרורו בערובה ובתנאים מגבילים, עד להכרעה בערעור. בבקשה זו טען המבקש כי יש סיכוי של ממש כי ערעורו יתקבל באופן מלא או חלקי, ואם לא יעוכב ביצוע מאסרו יהיה בכך כדי לסכל את הערעור. בית משפט זה לא נעתר לבקשה (החלטת השופט מ' מזוז מיום 26.9.2016). בהחלטתו, עמד השופט מזוז על כך שמועד סיום ריצוי עונשו של המבקש הוא בחודש ספטמבר 2020, וכי ערעורו קבוע לדיון ביום 5.6.2017, ולפיכך, אין חשש ל"סיכול" הערעור. עוד נקבע כי בנסיבות העניין אין טעמים מיוחדים שיצדיקו הפסקת ריצוי תקופת מאסר בעיצומה. לכך הוסף, כי יש להתחשב גם בחומרת העבירות שבהן הורשע המבקש ונסיבות ביצועו, במסוכנות הנשקפת מהמבקש, במשך תקופת המאסר, ובחשש להימלטות.

4. ביום 5.6.17 בפתח הדיון בערעורו של המבקש, ובשבעה ערעורים קשורים (שנקבעו למספר ימי דיון) הודיע חייא כי בשל חילוקי דעות בינו לבין באי כוחו הוא אינו מעוניין כי האחרונים ייצגו אותו בערעור. הדיון נדחה בהסכמה - לרבות זו של המבקש (למעט אחד מהמערערים שביקש כי ערעורו יישמע וכך אירע). מאז, ניתנו לחייא, לבקשתו, ארכות נוספות להסדרת הייצוג. הארכה האחרונה שניתנה עובר למועד הגשת הבקשה שלפניי הייתה עד ליום 1.12.2017 (החלטת השופט נ' הנדל מיום 18.10.2017). להשלמת התמונה יוער, כי לאחר הגשת הבקשה שלפניי, פנה חייא בבקשה נוספת למתן ארכה לשם הסדרת נושא ייצוגו עד ליום 1.3.2018, וזאת בהסכמת בא כוח המבקש בהליך העיקרי (עו"ד קנת מן). המדינה התנגדה לבקשה. בהחלטתו מיום 5.12.2017 קבע השופט נ' הנדל כי על חייא להודיע עד ליום 31.12.2017 "האם עו"ד מני כהן מייצגו. אם התשובה תהיה שלילית - יישקל מינוי סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית. בכל אחד מן התרחישים ייקבע מועד לשמיעת הערעורים תוך התחשבות בצורך של בא כוח המבקש [חייא - ע' פ'] להתכונן לערעור, שכולל חומר רב" (פסקה 3).

5. טעמה העיקרי של הבקשה לעיון מחדש, היא המונחת לפניי, הוא בדחיית שמיעת הערעור, ואי קביעת מועד חדש לשמיעה עד לשלב הנוכחי. לטענת המבקש, בנסיבות שפורטו לעיל, אין צפי להמשך שמיעת הערעור, ובשל היקפה הרחב של הפרשה, ופרק הזמן הממושך הצפוי עד למתן פסק דין בערעור, יש חשש לסיכול ערעורו שלו. לכך צירף המבקש נימוקים נוספים שנטענו בבקשתו המקורית להפסקת ריצוי עונש המאסר ובכלל אלה כי סיכויי ערעורו טובים; כי נאשמים אחרים (למעט חייא) משוחררים בערובה; וכי לא נשקפת מסוכנות מצדו של המבקש.

6. בדיון שהתקיים לפניי התנגדה המשיבה לבקשה, מהטעמים שעליהם עמד בית משפט זה בהחלטה הקודמת, והדגישה כי דחיית הדיון הייתה בהסכמת המבקש, אשר הוגדר על ידי בית המשפט המחוזי כי ימינו של חייא והזרוע

הביצועית שלו. המשיבה הזכירה כי המבקש אף הסכים לבקשה הארכה האחרונה שהגיש חייא.

7. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים בדיון לפניי, הגעתי למסקנה כי בנקודת הזמן הנוכחית לא קמה עילה לעיון מחדש בהחלטת השופט מזוז. רוב הטענות שהשמיע בא כוחו המלומד של המבקש נבחנו והוכרעו בהחלטת השופט מ' מזוז, לרבות הטענה בדבר ההחלטה שניתנה בעניינו של נאשם נוסף בפרשה, מוטי גיגי, שביצוע עונש המאסר שלו עוכב (בש"פ 2462/16). אכן, קיים שינוי נסיבות בכך - שבאופן בלתי צפוי - שמיעת הערעור טרם החלה. בצד האמור יש לזכור, כפי שנקבע בהחלטה הקודמת, כי מישור הייחוס שבו יש לבחון את החשש מפני "סיכול" הערעור בהעדר החלטה המעכבת את ביצוע ריצוי המאסר, עניינו בעונש שהטיל בית המשפט המחוזי בגזר הדין, ולא בהחלטה עתידית אפשרית של ועדת השחרורים (שלפניה המבקש אמור לבוא בעוד פרק זמן בן מספר חודשים). המועד הרלוונטי אפוא לענייננו, כפי שציין השופט מזוז, הוא חודש ספטמבר 2020. בהינתן האמור, ובשים לב להסכמתו של המבקש לדחיית שמיעת הערעור למלוא פרק הזמן שהתבקש על ידי חייא גם בנקודת הזמן הנוכחית, ולהחלטתו האמורה של השופט הנדל לקבוע את הערעור לשמיעה, לא מצאתי כי בנקודת הזמן הנוכחית יש לסטות מההחלטה הקודמת בעניינו של המבקש.

בצד האמור, אם יתברר כי בפועל יחולו עיכובים נוספים בשמיעת הערעור במידה שאכן תעלה חשש ל"סיכול", יכול שיהא בכך משום עילה לבקשה נוספת לעיון מחדש, מבלי כמובן לטעת מסמרות לגופה של בקשה כאמור ככל שתוגש.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ט בכסלו התשע"ח (7.12.2017).

שׁוֹפֵט